

Dette er et nyt Punkt i den herværende Ordning. De valgte Sekretærer kommer til at indtage omtrent de samme Pladser som nu. De faar Plads lidt længere fremme i Forhold til Formandens Plads, men dog saaledes, at den nødvendige Forbindelse mellem dem og Formanden uden Vanskelighed kan tilvejebringes. Der bliver Opgang til Talerstolen fra begge Sider foran de valgte Sekretærers Pladser. Til Formandspladsen bliver der ligeledes Opgang fra begge Sider. Talerpladsen tænkes anbragt mellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{2}$ m over Gulvet. Talerstolen bliver et bredt Bord med rigelig Plads til de Sager, Taleren skal bruge, (Rigsdagstidenden og lignende). I Nærheden kan Ordføreren eller den følgende Taler faa tilstrækkelig Plads, saa at de kan være rede til at tale, naar de skal have Ordet. Der er ikke i Forslaget foreskrevet noget om, at Ministrene skal benytte Talerstolen, men muligt vil man gaa over til, at ogsaa de benytter den. For øvrigt tænkes Pladserne ordnede saaledes, at Ministrene kommer til at sidde noget længere fremme i Salen. Der er i alt Fald Lejlighed dertil. — Jeg venter, at Indførelsen af denne Ordning vil betyde et væsentligt Fremskridt, idet man da bedre end hidtil vil kunne høre Taleren, og Ordenen i Salen vil ogsaa kunne blive bedre. — Jeg ved, at man ogsaa har paaregnet andre Fordele ved den foreslaaede Ordning, men herom skal jeg ikke udtale mig, da jeg vil holde mig til de Punkter, som forekommer mig mest uimodsigelige, og som i og for sig ertilstrækkelige til at motivere Udvalgets Forslag.

Om Forholdene i andre parlamentariske Forsamlinger har Udvalget faaet nogle Oplysninger, hvoraf det fremgaar, at det er sædvanligt i Udlandet at benytte Talerstol, og dette er ogsaa af praktiske Grunde naturligt og forstaaeligt. I enhver større Forsamling trænger man til, at Talen holdes fra et bestemt og dertil egnet Sted, medens man i mindre Forsamlinger, som f. Eks. i Tingets Udvalg, meget vel kan tale fra sin egen Plads. Der vilde det ogsaa være upraktisk, om man, hver Gang de sædvanlige korte Udtalelser skulde fremsættes, skulde flytte sig hen til en særlig Talerplads. Vel er Folketinget ikke saa talrigt, som de parlamentariske Forsamlinger i Udlandet sædvanligvis er, men det er dog talrigt nok til, at de samme Hensyn, som i Udlandet gør sig gældende med Hensyn til dette Spørgsmaal, ogsaa maa have Vægt her,

navnlig i Betragtning af de uheldige akustiske Forhold her i Salen.

Jeg antager, at Stemningen her i Tinget overfor dette Spørgsmaal er noget delt. Forslaget er tiltraadt af Udvalget med Undtagelse af et enkelt Medlem, det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), som ikke tiltræder denne Del af Indstillingen, men som, saa vidt mig bekendt, heller ikke modsætter sig den. For de Medlemmer, som maatte staa tvivlende eller maaske stille sig noget modvilligt, formener jeg, det maa have en vis Betydning, at her kun er Tale om et Forsøg, som meget let kan gøres om, uden at der er sket nogen Skade derved, og Bekostningen kan ikke virke afskrækkende. — I Forslaget staar der, at Medlemmerne skal tale fra Talerstolen, medmindre Formanden har tilladt, at de taler fra deres egen Plads. Udvalget har forsøgt at formulere en *bestemt* Regel, men har opgivet dette som uhenigtsmæssigt. Man anser det for heldigst, at der paa Grundlag af den i Forretningsordenen givne Regel former sig en Praksis angaaende Undtagelser fra denne Regel. Derved vil man vistnok befinde sig bedst. — Jeg skal sluttelig bemærke om dette første Punkt i Indstillingen, at der med Ordene „har tilladt“ i anden Linie sigtes til, at Tilladelsen ordentligvis bør gives før det Tidspunkt, da det paagældende Medlem skal holde Tale, saa at det ikke bliver nødvendigt eller ikke kan tillades, at vedkommende her i Salen giver Forklaring om Grundene, hvorfor han vil tale fra sin egen Plads.

Indstillingens andet Punkt kan jeg omtale mere kort. Om dette Punkt er hele Udvalget enigt, og jeg antager, at der ogsaa her i Salen hersker Enighed derom. Det angaar Reglerne for Afstemning og gaar ud paa at indføre en Bestemmelse, hvorefter man i saadanne Tilfælde, hvor det er ønskeligt, skal kunne konstatere, om Tinget er beslutningsdygtigt, ved at de Medlemmer, som hverken har stemt for eller imod det paagældende Forslag, efter Opfordring af Formanden rejser sig. Grundlovens § 61 indeholder en Bestemmelse om, at intet af Rigsdagens Ting kan tage nogen Beslutning, naar ikke over Halvdelen af dets Medlemmer er til Stede og deltager i Afstemningen. Erfaringen har nu vist, at denne Bestemmelse ofte medfører, at Folketingets Tid spildes med Afstemninger ved Navneoppraab, for at man derved kan konstatere Tingets Beslut-